

fælde nødvendigt at overlade Rævningerne Afgjørelsen af utvivlsomme Retspørgsmaal, fordi disse staae i uadskillelig Forbindelse med den egentlige Gjenstand for deres Erklæring, og det kan derfor vel forsvares ogsaa til en vis Grad at indrømme de retskærde Dommere Indflydelse paa Afgjørelsen af faktiske Spørgsmaal, naar fyldestgjørende Grunde tale herfor. En Undtagelse ophæver ikke Reglen og i det foreliggende Tilfælde maa det vistnok indrømmes, at Undtagelsen har et saare ringe Omfang. De Tilfælde, i hvilke Retten vil have at finde den Anklagede, uden at Sagen forelægges Rævningerne ere først, naar der aldeles mangler Bevis for en nødvendig Bestanddel af Forbrydelsen, og i dette Tilfælde skal Sagen dog forelægges Rævningerne, naar det, hvorfor der foreligger noget Bevis, i og for sig udgjør en særegen Forbrydelse, der kunde indbefattes under den større, paa hvilken Anklagen gaaer ud (nærværende Udkast § 230); dernæst, naar der ikke foreligger noget andet Bevis for, at en Forbrydelse er begaaet, ved den Anklagedes Tilstaaelse eller naar hans Tilstaaelse om at have begaaet en Forbrydelse modsiges af de øvrige under Sagen tilveiebragte Oplysninger (§ 236), men i første Tilfælde vil Sagen, som af Udvalget bemærket, efter Forfristernes i § 161 henhøre under de retskærde Dommernes Afgjørelse, og det Samme gjælder i det sidste Tilfælde, naar Tilstaaelsen er aflagt i Rævningeretten, medens det, forsaavidt dette ikke er Tilfældet, synes klart, at en Udenretstilstaaelse ikke bør kunde fælde Noget, naar den modsiges af de øvrige under Sagen tilveiebragte Oplysninger. Ligesaa indlysende synes det at være, at Ingen bør kunne fældes alene paa Grund af en Doendes Udsagn (§ 243) eller paa Grund af en Medskyldigs Forklaring (§ 246), naar der ikke er oplyst Andet i Sagen, der kan tjene til at bestyrke saadanne Forklaringer, eller efter et Vidnes Forklaring, naar denne staaer i Strid med de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger (§ 246). Det maa vel erindres, at Retten kun er bemyndiget og forpligtet til at freifinde, naar der slet ikke foreligger noget andet Bevis end det her som utilstrækkeligt betegnede, eller naar alle de

tilveiebragte Oplysninger staae i Strid med en enkelt Forklaring; er der tilveiebragt nogensomhelst Oplysning, som er af en anden Bestaffenhed, bliver Sagen at forelægges Rævningerne, selv om de retskærde Dommere maatte være af den Mening, at Sagen desuagtet burde falde ud til den Anklagedes Freifindelse. Ikke heller maa det oversees, at Ingen kan fældes som skyldig uden Rævningernes Mellemkomst, med Undtagelse af det i § 161 omhandlede Tilfælde, saa at den Betyggelse for den Anklagede, som man søger i Rævningeinstitutionen, ingenlunde svækkes ved at den heromhandlede Myndighed tillægges de retskærde Dommere.

Men er Undtagelsen fra den almindelige Regel, at Afgjørelsen af Skyldspørgsmaalet tilkommer Rævningerne, af ringe Betydning og Udstrækning, saa er det paa den anden Side af ikke ringe Betydning, at der i de omhandlede Bestemmelser indeholdes en Betyggelse mod en overilet eller mindre vel overveiet Benyttelse af Anklagemyndigheden, en Betyggelse, som bliver af større Betydning, naar man, som i nærværende Udkast udelukkende lægger Anklagemyndigheden i Overanklagernes og Statsanklagerens Hænder.

Vistnok tør det i Reglen antages, at en Anklage ikke vil blive reist naar der ikke foreligge andre Bevisligheder end de, der i de ovennævnte Paragrafer ere betegnede som utilstrækkelige til derpaa at bygge en Domfældelse, men ubetinget tør man dog ikke stole derpaa; thi dels kan Overanklageren gaae ud fra, at det dog nok vil lykkes ham under Hovedforhandlingen at tilveiebringe yderligere Bevis, dels kan den begaaede Forbrydelse være af en saadan Bestaffenhed og have vaakt en saadan Opsigt, at Overanklageren foretrækker at reise Anklage mod en Person, uagtet Beviserne ere utilstrækkelige, fremfor at lade Sagen hengaae upaatakt og derved muligen paadrage sig offentlig Dabel. Dernæst kan det under Hovedforhandlingen vise sig, at Bevismidler, hvorpaa Anklagen har været støttet, svigte, saa at kun et som utilstrækkeligt betegnet Bevis bliver tilbage; i saa Fald kan det vel være, at Anklageren vil opgive sin Paastand og selv opfordre